

tot xecant

En Casellas ens acull d'una manera tot casolana; ens ofereix galetes i el porró, mentre ens ensenya el menjador replé de quadres.

Quan se n'adona del cassette, fa una ganyota i ens diu: "No em fa gaire gràcia aquest invent, soc un tipus molt rural i aquestes coses m'atabalen".

Envoltats de pintures, l'ambient ens és del tot propici per començar la xerrada...

- *La darrera exposició que has fet va ser la d'Arbúcies, el dies 25, 26 i 27 de Juliol. Quina i on va ser la primera?*

La primera va ser l'any 1973, per les Enramades; fins llavors només havia exposat algun quadre de manera esporádica, junt amb altres pintors.

- *Quin es el quadre que recordes amb més estima?*

(Ens assenjala el primer que va fer...) Aquest és el quadre de "la moral". No m'el vendria per res del món. Al cap de tres mesos d'haver-lo pintat, vaig començar a vendre quadres de flors.

- *En vendre un quadre, no et sap greu perdre'l?*

Molt, me'ls quedaria tots, però per un altre cantó també em complau que algú els tingui amb grat a casa seva.

- *Per què vas començar a pintar?*

L'afició la tinc des de petit, he admirat sempre els pintors però, m'ho varen desaconsellar dient-me que em moriria de gana. Vaig intentar ser arquitecte i després aparellador; però amb penes i treballs (estudiant de nit) vaig aconseguir ser delineant. Esser pintor és la meva venjança a la vida.

- *Des de quan exclusivament de la pintura?*

Als quaranta-cinc anys, va arribar el moment que vaig decidir que el que realment volia era pintar, i vaig agafar el pinzell.

- *Quins treballs feies abans de dedicar-te plenament a la pintura?*

A mi el que m'ha agradat sempre és fer coses, construir, per aixó recordo la meva estada a Africa com l'etapa més feliç de la meva vida (és un país on s'hi pot fer moltíssim). Vaig treballar des d'enginer fins a manobre. La gent que només parla no m'interessa. L'important és l'obra que deixes feta.

- *La vida de pintor i més ampliament la vida d'artista, sembla que porta una manera de viure bohemí...*

Oh! vida de bohemí... Parlem-ne! La gent aviat ho diu; la vida d'un pintor és un camí dur, ple de renunciés a un cert benestar, que, de la manera que l'entén la gent, jo en defujo (a mí que no em busquin a les massificacions). No demano res més que em deixin sol amb la pintura, que no em vinguin amb maldecaps.

- *La tasca de pintor és molt solitaria...*

La creació vol molta meditació; un artista s'ha d'aïllar per poder crear. Com diu el meu company Joan de Palau:

LA VIDA D'UN PINTOR
ÉS UN LLARG CAMÍ FET DE

SILENCI, MEDITACIÓ
I FIDELITAT.

- *La gent, i potser més en un poble, pensa que la pintura no és un treball, sinó un passatemps. Arriba tot sovint la incomprensió?*

Si d'alguna cosa presumeixo és que la gent m'estima. M'han capsat força. Tanmateix sempre hi ha alts i baixos... Comprenc molt bé la fugida de'n Gauguin a la Martinica.

- *Hi ha paisatges tristos o és el prisma del qui els mira que els en fa?*
En els meus quadres sempre s'hi reflecteix el meu estat d'ànim. En vaig fer un pel Dr. Turón tristíssim, la riera en gris... Em va dir: "Quan el